

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Michalem Reitspiesem ve věci

žalobce: [osobní údaje žalobce]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Zscherpem

sídlem Lochotínská 18, 301 00 Plzeň

proti

žalované: METALa. s., IČ 00478326

sídlem Na Roudné 443/18, 301 00 Plzeň

zastoupená advokátkou JUDr. Ivanou Čadkovou

sídlem Modřínová 2, 326 00 Plzeň

o zaplacení částky 181 440 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba o zaplacení částky 181 440 Kč s příslušenstvím se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 245 022 Kč k rukám zástupce žalované, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná zaplatila částku 181 440 Kč s příslušenstvím, a to z důvodu vydání bezdůvodného obohacení. V této výši se žalovaná obohatila ve vztahu k žalobci, neboť žalobce jako akcionář společnosti žalobou využil práva uplatit náhradu škody jménem

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

společnosti vůči členům představenstva. V tomto řízení pak zaplatil soudní poplatek ve výši 181 440 Kč.

2. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, když měla za to, že žalobce neprokázal důvodnost výše požadované částky. Poplatek je vázán na částku, která je žalobou na náhradu škody požadována, to si stanovil sama žalobce. Žalobce se jménem společnosti v řízení o náhradu škody nepokusil navrhnout úlevu pro společnost pro osvobození či snížení poplatku. V řízení o náhradě škody nebylo žádné takové jednání, že by společnost způsobila škodu v požadované výši akcionářům, prokázána. Za této situací nemůže žalovaná souhlasit s tím, aby jí bylo uloženo hradit žalobci cokoliv z této žaloby vyplývající. Žalobce vyvolává řadu soudních sporů a tím nepochybně poškozují společnost, která případným placením soudních poplatků by to pocítila ve své majetkové sféře.

3. V dané věci rozhodl soud rozsudkem dne 8. 8. 2014 pod č. j. 49Cm 153/2009 – 110 tak, že žalobě vyhověl.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání, o němž rozhodoval Vrchní soud v Praze dne 30. 5. 2016 tak, že rozsudek soudu I. stupně potvrdil, a to pod č. j. 14 Cmo 483/2014 – 170.

5. Proti tomuto rozsudku Vrchního soudu v Praze podala žalovaná v zákonné lhůtě dovolání, o němž rozhodoval Nejvyšší soud ČR dne 13. 9. 2017, a to rozsudkem pod č. j. 29 Cdo 5944/2016 – 218 tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016 č. j. 14Cmo 483/2014 – 170 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

6. Po postoupení věci zpět odvolacímu soudu rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 16. 5. 2018 pod č. j. 14 Cmo 483/2014 tak, že rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. 8. 2014 č. j. 49Cm 153/2009 – 110 zrušil. Ve svém zrušujícím rozhodnutí Vrchní soud v Praze uvedl, že v projednávané věci soudy obou stupňů vycházely z právního závěru Nejvyššího soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 3. 2003 sp. zn. 29 Odo 871/2002, podle něhož, pokud podáním žaloby podle § 131a obchodního zákoníku menšinový společník pouze zneužíval práva v tomto ustanovení upraveném, porušil by tím ust. § 56 odst. 1 obchodního zákoníku a společnost by se mohla následně domáhat náhrady škody takovým porušením vzniklé. Posléze se judikatura Nejvyššího soudu ustálila na závěru o důsledcích zneužití práva společníka podat společnickou žalobu (což platí i v poměrech akciové společnosti) vysloveným nejen ve zrušujícím usnesení dovolacího soudu, ale i v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2017 pod sp. zn. 29 Cdo 736/2016. Vyslovený právní názor dovolacího soudu je pro další řízení závazný, a protože soud I. stupně se z tohoto hlediska věcí nezabýval, zůstalo jeho posouzení neúplné. Vrchní soud uložil soudu I. stupně povinnost postupovat v intencích závěru dovolacího soudu a posouzení případně zneužití akcionářských práv tak, že buď má či nemá podklad ve skutkových zjištěních, což si ovšem vyžádá doplnění dokazování, v této otázce nese břemeno tvrzení a důkazní břemeno žalovaná.

7. Soud poté rozhodl rozsudkem ze dne 13. 6. 2019 pod č. j. 49Cm 153/2009 – 429, když žalobě vyhověl, a to z důvodu, že shledal, že ve věci, v níž žalobce napadal rozhodnutí žalované, nebylo šikanózní a tudíž mu náleží i náhrada nákladů řízení, když v průběhu dokazování bylo zjištěno, že soudní poplatek, tak jak byl v této věci žalován, byl již zaplacen. Proto tomuto rozhodnutí podala žalovaná odvolání, o kterém rozhodl rozsudkem Vrchní soud v Praze dne 24. 2. 2020 č. j. 14 Cmo 312/2019 – 494, když rozhodnutí soudu I. stupně potvrdil. Opět zde bylo dovolání, o kterém rozhodl Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 25. 11. 2020 č. j. 27 Cdo 2773/2020 – 544, a to tak, že rozsudky Krajského soudu v Plzni a i rozsudek Vrchního soudu v Praze, oboje výše specifikováno, zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Nejvyšší soud ve svém zrušovacím rozsudku vyjádřil právní názor, že vyšel-li odvolací soud (Vrchní soud v Praze) z názoru, podle něhož skutečnost, že společnost, tedy žalovaná, splnila nárok žalobce, není důvodem pro zamítnutí žaloby, je jeho právní posouzení věci nesprávné. Když k řešené otázce se vyjádřil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 40/18 (jímž zamítl návrh na zrušení § 96 odst. 6 o. s. ř.), uzavřel, že, „napadené ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

umožňuje – po vrácení věci soudu nižšího stupně (dovolacím soudem) – pokračovat v řízení bez ohledu na to, že žalovaný žalobci plnil. Soud může vycházet z již provedených důkazů a provede již jen takové, jejichž potřeba vyplynula z kasačního rozhodnutí odvolacího soudu. Na základě před ním provedených důkazů a vycházející z právního názoru dovolacího soudu (který je závazný pouze v této konkrétní věci), soud znovu o žalobě rozhodne. Stěží jinak, než že žalobu zamítne. V prvním případě proto, že se nově ukáže, že žaloba byla nedůvodná (žalobce uplatněný nárok neměl). Ve druhém případě proto, že soud dospěl k závěru, že žaloba naopak důvodná byla, avšak jejímu vyhovění brání dřívější plnění žalovaného, a na tomto základě byl uplatněný nárok uspokojen. V obou případech se ovšem – jako zásadní – uplatní, že výrok s odůvodněním tvoří integrální jednotu, pročež rozsudek v prvním případě (druhý není třeba řešit) představuje úplnou prejudici (viz § 135 odst. 2, § 159a odst. 1 o. s. ř.). Jestliže žalobce přijaté plnění nevydá dobrovolně, postačí v řízení o vydání bezdůvodného obohacení provést důkaz rozsudkem z původního sporu“ (k tomu srovnej též usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1797/2020).

8. Soud je v daném případě vázán právním názorem soudu dovolacího v této věci. Tedy úkolem soudu bylo zjistit, zda-li se nárok žalobce i v daném případě zamítne proto, že není důvodný anebo se zamítne, protože je důvodný, ale již byl plněn žalovanou.

9. Soud I. stupně stejně jako ve svém prvotním rozsudku ze dne 13. 6. 2019 č. j. 49Cm 153/2009 – 429 došel k závěru, že samotná žaloba je důvodná, a to z důvodů již uvedených v tomto rozsudku a zde následuje pouze jejich podrobné shrnutí.

10. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti METALa s. soud zjistil, že tato společnost má v rejstříku zapsáno představenstvo i dozorčí radu.

11. Ze shodného prohlášení účastníků soud zjistil, že Ing. [jméno] [příjmení] je akcionářem žalované společnosti.

12. Ze spisu Krajského soudu v Plzni sp. zn. 45Cm 97/2009 soud zjistil, že bylo projednáno zaplacení částky 4 536 000 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody a v tomto řízení byla zaplacená žalobcem částka 181 440 Kč jako soudní poplatek. Žalovaná byla v souvislosti s tímto sporem vyzvána zástupcem žalobce dopisem ze dne 1. 12. 2008 k zaplacení soudního poplatku ve výši 181 440 Kč, který společnost odmítla uhradit, přičemž tyto záležitosti projednávala i na valné hromadě.

13. Z dopisu ze dne 12. 1. 2009 soud zjistil, že žalobce požádal žalovanou o vydání bezdůvodného obohacení v souvislosti se zaplacením soudního poplatku za společnost ve výši 181 440 Kč, a to z titulu bezdůvodného obohacení, když na tuto žádost rovněž společnost odpověděla negativně.

14. V průběhu dalšího řízení žalovaná namítala, že by řízení mělo být zastaveno, neboť bylo splněno to, co bylo žalobou požadováno a řízení by tedy mělo být zastaveno, tak jak bylo uvedeno v závěrečném návrhu žalované.

15. Soud prováděl další dokazování, a to s ohledem na právní názor dovolacího, potažmo Vrchního soudu v Praze, který po zrušení jeho rozsudku zrušil také rozsudek soudu I. stupně.

16. Z dopisu ze dne 11. 8. 2007 soud zjistil, že žalobce požádal o svolání mimořádné valné hromady jakožto akcionář, který vlastní akcie přesahující 5% základního kapitálu žalované.

17. Z dopisu ze dne 19. 9. 2007 soud zjistil, že žalovaná v představenstvu projednávala na svém zasedání dne 13. 9. 2007 k zamezení další škody, ve které žalobce vyzýval představenstvo společnosti, aby s péčí řádného hospodáře bez zbytečného prodlení odkoupila všechny dluhopisy VII. emise z listopadu 2003. Žalovaná prostřednictvím představenstva odpověděla, že s předčasným odkupem dluhopisů neuvažuje, neboť tyto cizí zdroje potřebuje pro financování potřeb společnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

18. Z dopisu žalobce žalované ze dne 28. 9. 2007 soud zjistil, že opět bylo požádáno o svolání mimořádné valné hromady, kde se jednalo i o podání vysvětlení dluhopisů emitovanými společnostmi.

19. Ze zprávy představenstva společnosti pro mimořádnou valnou hromadu dne 12. 11. 2007 a ze zprávy dozorčí rady pro stejnou mimořádnou valnou hromadu soud zjistil, že byly vydány dluhopisy 1. 11. 2003 s emisní lhůtou až do 31. 12. 2010 a výše emise byla 9 milionů Kč. Z dalších důkazů, a to: zápis z náhradní mimořádné valné hromady ze dne 18. 12. 2007, zpráva auditora včetně výroční zprávy za rok 2007, dopis ze dne 22. 10. 2008 adresovaný žalobci prostřednictvím jeho zástupce, zápis z 34. valného hromady, zástavní smlouva k nemovitostem uzavřená mezi KB a.s. a žalovanou dne 3. 3. 1999, směnečné vyplňovací prohlášení ze dne 3. 3. 1999, potvrzení o provedení vinkulace pojistného plnění z 9. 3. 1999 včetně žádosti o provedení vinkulace pojistného plnění ze dne 5. 3. 1999, smlouva o zvýhodněném úvěru č. [rok] [číslo] [anonymizováno] ze 7. 3. 2001 včetně obchodních podmínek platných od 2. 1. 2001, smlouva o zřízení a vedení běžného účtu ze dne 7. 3. 2001, smlouva o vyplnění směnky vlastní ze 7. 3. 2001, směnka ze dne 7. 3. 2001 vystavená žalovanou, žádost o vinkulaci plnění z pojistné události z 20. 3. 2001, smlouva o zřízení zástavního práva č. [rok] [číslo] [anonymizováno] ze dne 7. 3. 2001, dopis ze dne 12. 7. 2010, nabídka služeb Komerční banky pro firmu – Metal a.s. ze dne 12. 7. 2010, pozvánka na 33. VH z 27. 4. 2007, zápis z 33. valné hromady, žádosti žalobce, protest proti způsobilosti valné hromady konané 8. 6. 2007, žádost žalobce, prezenční listina, plná moc žalobce pro [jméno] [příjmení] z 8. 6. 2007, dopisy žalované žalobci a [jméno] [příjmení], žádost žalobce o svolání mimořádné valné hromady ze dne 28. 9. 2007, pozvánka na mimořádnou VH ze 7. 10. 2007 a zápis z této VH, dopis žalované žalobci z 14. 2. 2008, e-mail z 27. 11. 2009 od [jméno] [příjmení] zástupci žalované, dopis žalobce žalované z 11. 8. 2007, pozvánka na mimořádnou valnou hromadu ze 17. 8. 2007 a zápis z této mimořádné valné hromady konané 20. 9. 2007, zápis z jednání dozorčí rady ze 14. 9. 2007, prezenční listina z mimořádné VH 20. 9. 2007, pozvánka na mimořádnou VH z 21. 11. 2007 včetně zápisu z této mimořádné VH konané 18. 12. 2007 včetně zprávy představenstva pro tuto mimořádnou VH a zprávu dozorčí rady pro tutéž VH, rozhodnutí komise pro cenné papíry ze dne 22. 8. 2003, emisní podmínky pro 7. emisi dluhopisů včetně vzoru dluhopisů soud souhrnně zjistil, že žalobce stále napadal reálnost dluhopisů a jejich přínos pro společnost, čímž měla vzniknout společnosti škoda a žalovaná prokazovala šikanózní jednání žalobce, když z provedených důkazů nic takového nevyplývá. Žalovaný pouze činil úkony svědčící mu jako akcionáři společnosti, tzn. že mimo jiné i podával žaloby proti rozhodnutí valné hromady. Soud výše uvedenou skupinu důkazů jednotlivě nerozepisoval, neboť z těchto důkazů nebylo zjištěno, že by žalobce jednal šikanózně, z těchto důkazů bylo zjištěno, že pouze vykonával svá práva coby akcionáře vyplývající z jeho účasti na společnosti coby akcionáře v souladu s obchodním zákoníkem potažmo novým občanským zákoníkem. Nebylo tedy třeba přesně rozepisovat, co konkrétně se dělo na které valné hromadě, co bylo ve zprávě které valné hromady popřípadě v jejím zápisu či ve zprávě představenstva a dozorčích rad, neboť pro samotné posouzení užití postavení akcionáře coby žalobce ve věci, kde zaplatil soudní poplatek, bylo nadbytečné.

20. Soud konstatuje, že z rejstříku vedeného u Krajského soudu v Plzni byla věc 45Cm 97/2009 první a jedinou žalobou, ve které žalobce vystupuje coby zástupce akcionářů a podává žalobu za žalovanou společnost. Dále jsou v rejstříku spisy za účasti žalobce jakožto fyzické osoby, která napadá rozhodnutí valných hromad žalované.

21. V dané věci je nepochybné, že žalobce je akcionářem žalované, když podal jménem společnosti návrh na náhradu škody ve výši 4 536 000 Kč proti žalovaným členům představenstva společnosti, a to ve věci 45Cm 97/2009 vedené u Krajského soudu v Plzni. Podle názoru soudu je tedy třeba aplikovat výše uvedené ustanovení občanského zákoníku platné v rozhodné době, neboť jestliže žalobce jako akcionář společnosti zaplatil za společnost soudní poplatek, má nárok na jeho zaplacení z titulu bezdůvodného obohacení, společnost uvedená jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

žalobce je podle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů nepochybně poplatníkem poplatku za řízení před soudem I. stupně a poplatková povinnost v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona vzniká podáním žaloby či jiného návrhu na zahájení řízení. Soud také odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 25. 3. 2003 sp. zn. 29 Odo 81/2002, když bylo uzavřeno, že v případě, že společník společnosti s ručením omezeným využije práva založená v ust. § 131a obchodního zákoníku (v dané věci byl tento postup použitelný i na využití práva akcionáře společnosti) v souladu s ust. § 182 odst. 2 obchodního zákoníku, je povinností společnosti soudní poplatek ohledně této žaloby zaplatit a jestliže jej zaplatí sám společník (či akcionář) žalující jménem společnosti, jedná se, jak správně rozhodly soudy obou stupňů, o bezdůvodné obohacení společnosti, na jehož zaplacení má takový společník vůči společnosti nárok.

22. Soud zjistil, že soudní poplatek tak, jak byl žalovaná žalobcem, byl žalovanou zaplacen, což vyplynulo z provedeného důkazu, a to složenkou na částku 283 452 Kč, tedy soudní poplatek byl zaplacen včetně úroků. Toto bylo i mezi účastníky nesporným, neboť to žádný z účastníků nerozporoval.

23. Z výše uvedeného soud uzavírá, že v případě tzv. akcionářské žaloby na náhradu škody podle § 182 odst. 2 obchodního zákoníku podané za společnost kvalifikovaným akcionářem, je účastníkem řízení na straně žalující sama společnost. Jí tak vznikla v řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 45 Cm 97/2009 o náhradu škody ve výši 4 536 000 Kč ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích poplatková povinnost, přičemž tuto poplatkovou povinnost ve výši 181 440 Kč zaplatil sám akcionář Ing. [jméno] [příjmení], což bylo mezi účastníky nesporné. V daném případě se tedy žalovaná bezdůvodně obohatila podle § 451 občanského zákoníku, neboť povinnost za ni plnil někdo jiný, když tato povinnost, jak bylo již výše uvedeno, je povinnost zaplatit soudní poplatek.

24. Tím soud uzavřel celý nárok žalobce o zaplacení žalované částky. Soud samozřejmě v souladu s názorem Vrchního soudu v Praze, který vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, se zabýval případným zneužitím akcionářských práv, a to v důkazním řízení prováděném po vrácení soudu I. stupně. Soud zde vycházel mimo jiné z judikatury, kterou sám Vrchní soud v Praze zmiňuje, a to v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2017 pod sp. zn. 29 Cdo 736/2016, když se jedná o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR. V tomto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že zneužil-li společník společnosti s ručením omezeným (v daném případě lze použít i pro akciovou společnost) své právo podat společnickou žalobu, resp. toto právo vykonává v rozporu s dobrými mravy či zásadami poctivého obchodního styku, není možné jeho právo na náhradu nákladů, jenž za společnost vynaložil v řízení, poskytnout právní ochranu.

25. V daném případě, jak již bylo uvedeno výše, má soud za to, že žalobce zaplatil soudní poplatek za žalobu za žalovanou společnost a soud se dále zabýval, zda-li podání té samotné žaloby je v intencích výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a právního názoru Nejvyššího soudu a Vrchního soudu v Praze při zrušovacích rozhodnutích rozhodnutí soudu I. stupně takové, že by bylo zde možno spatřovat prvky šikanózního jednání žalobce, popř. jednání v rozporu s dobrými mravy či poctivým obchodním stykem. Soud, jak uvedeno v daném výroku tohoto rozsudku, žalobě vyhověl, když neshledal, že by žalobce jednal v rozporu s dobrými mravy či šikanózně. Ze všech důkazů, které byly provedeny a jenž soud hodnotil vcelku, nerozebíral jednotlivé důkazy, neboť z jejich provedení prostě není patrná ta skutečnost a z jejich obsahu není patrná ta skutečnost, že by žalobce jakkoliv jednal šikanózně či v rozporu s dobrými mravy či poctivým obchodním stykem. Dle názoru soudu žalobce coby akcionář nesouhlasil s praktikami žalované společnosti ohledně vydávání dluhopisů. Měl za to, že představenstvo nejedná s péčí řádného hospodáře, když by mohla získat peníze na svoji činnost efektivněji. Soud poznamenává, že není úkolem řízení zde vedeného pod sp. zn. 49Cm 153/2009 jakkoliv revidovat či revokovat rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 45Cm 97/2009. V této věci pod sp. zn. 45Cm 97/2009 dle názoru soudu žalovaný uplatnil řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

svá práva coby akcionáře. Tyto práva uplatnil nikoliv šikanózně či v rozporu s dobrými mravy či poctivým obchodním stykem, když jak soud již uvedl několikrát a opakuje to naposledy, z provedených důkazů se nepodařilo nic takového zjistit. Je sice nepochybné, že žalobce jedná a brání svá práva asi intenzivněji než ostatní akcionáři, což je soudu známo z jeho úřední činnosti, domáhá se eventuálně zrušení rozhodnutí valných hromad, ale tato činnost nemůže být přikládána k tíži žalobce, že by jednal šikanózně, je to pouze využívání jeho akcionářských práv, které se samozřejmě žalované společnosti nelíbí a nemusí líbit, neboť to komplikuje její činnost. Nicméně toto jednání není v rozporu s dobrými mravy ani s poctivým obchodním stykem. Navíc, jak bylo zjištěno soudem a je konstatováno výše, žaloba společníka za společnost v případě žalobce na členy představenstva je pouze jediná, která byla kdy projednávána u Krajského soudu v Plzni. Nelze přitakat názoru žalované, že i pokud by byl žalobce se svou akcionářskou žalobou neúspěšný, nemělo by mu vzniknout právo na náhradu nákladů, resp. bezdůvodného obohacení spočívající v hrazení nákladů řízení, a to základního poplatku soudního za žalobu, kterou plnil namísto žalované společnosti. Účelem právě společnické (akcionářské) žaloby je domoci se eventuálně práv za společnost proti statutárním orgánům či dozorčím radám akciových společností, společností s ručením omezeným, a to účastníkem, který vykonává svá akcionářská či společnická práva.

26. Soud při ústním jednání dne 1. 3. 2021 sdělil účastníkům svůj právní názor na oprávněnost žaloby, že se nic nemění, že návrh nepovažuje za šikanózní, stejně tak jak soud I. stupně rozhodl v posledním svém rozhodnutí, nicméně že je soud vázán právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího soudu.

27. Soud tedy rozhodl tak, jak uvedené ve výroku I. tohoto rozsudku, když shledal, že žaloba byla důvodná, avšak jejímu vyhovění bránilo dřívější plnění žalované, a na tomto základě byl uplatněný nárok žalobce již uspokojen. Tedy žaloba byla dána původně po právu, nicméně došlo k jejímu uspokojení ze strany žalované. Tedy byl-li nárok již zaplacen žalovanou, a to byť z jakéhokoliv důvodu, bylo nutno žalobu zamítnout, přičemž žalobce byl řádně informován o právním názoru soudu I. stupně s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci, kterým je soud I. stupně vázán a samozřejmě hodnotí ho jako rozhodnutí správné.

28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy soud přiznal žalované plnou náhradu nákladů řízení. Soud jí přiznal, a to z důvodu úspěchu ve věci. Žalovaná byla ve věci úspěšná, a proto jí soud musel přiznat plnou náhradu nákladů řízení. V daném případě měl žalobce dostatečný prostor k tomu, aby se řídil právním názorem Nejvyššího soudu, který byl srozumitelně vyjádřen. Soud I. stupně při ústním jednání taktéž seznámil účastníky se svým názorem a tudíž mohl žalobce reagovat na vzniklou situaci tak, že by vzal žalobu zpět a soud by o náhradě nákladů řízení musel rozhodovat v souladu s § 146 odst. 2 o. s. ř.

29. Soud přiznal žalované na náhradě nákladů řízení částku 245 022 Kč, která se skládá ze zaplacených soudních poplatků ve výši 35 072 Kč celkem, odměny advokáta za 6 úkonů právní služby po 8 380 Kč a 300 Kč za režijní úkon za převzetí zastupování 27. 12. 2010, jednání soudu 28. 12. 2010, návrh soudu ve věci 13. 1. 2011, jednání soudu 25. 6. 2013, závěrečný návrh 28. 7. 2013, jednání soudu 22. 7. 2014, odvolání 9. 9. 2014, doplnění odvolání k vyjádření žalobce z 10. 5. 2015 a 21. 12. 2015, jednání Vrchního soudu v Praze dne 30. 5. 2016, podání dovolání 29. 8. 2016, jednání Vrchního soudu v Praze dne 16. 5. 2018, doplnění tvrzení 13. 9. 2018, jednání soudu 14. 9. 2018 a 12. 3. 2019, 10. 4. 2019 doplnění důkazních návrhů, závěrečný návrh 10. 6. 2019, jednání soudu 13. 6. 2019, odvolání 18. 7. 2019, doplnění odvolání a stanovisko k vyjádření 6. 2. 2020, jednání Vrchního soudu v Praze dne 24. 2. 2020, druhé dovolání za 2,5 úkonu – podání dovolání, podání návrhu na odklad vykonatelnosti, jednání soudu 1. 3. 2020, cestovného k Vrchnímu soudu v Praze 2x 125 Kč, náhrada ztráty času Plzeň – Praha a zpět 30. 5. 2016, 16. 5. 2018 a 24. 2. 2020 za 14 půlhodin po 100 Kč a nakonec půl úkonu a režijní paušál za účast na vyhlášení rozsudku soudu dne 10. 3. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného, a to ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobce řádně a včas svoji povinnost uloženou mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat svého nároku prostřednictvím exekuce či výkonu rozhodnutí.

Plzeň 10. března 2021

Mgr. Michal Reitspies, v. r.
samosoudce